

Hans Theessink - Slow Train

Potverpillepap. Het is dat professor Zonnebloem akelig doof is, anders zou hij deze uitroep met ons slaken. Wat heeft die Hans Theesink zijn Slow Train weer mooi opgenomen. Ruimte en warmte. We weten niet of deze twee begrippen in de natuurkunde met elkaar in verband worden gebracht, maar volgens de wet van Theessink bestaat het één niet zonder het ander. Nam hij Bridges, zijn vorige album, nog op in een kerk in Toscane, voor Slow Train toog hij met band en opnameman Thomas Löffler naar Steiermark in het zuidoosten van Oostenrijk. Het huis in de heuvels van hun vriend Pinky Wall. In Theessink's muziek schuilt een bedrieglijke rust die voor luisterenden die niet werkelijk horen (geen verwijt, we hebben er bij tijd en wijle allemaal last van) doorgaans aangeduid kan worden als een naar sloomheid neigende berusting in de gang der dingen. In zichzelf gekeerde kabbelmuziek van een prima gitarist? In Theessink's stem waart echter een vuur.

Van brandende huizen.

Van brandende verlangens.

Van brandende vragen.

Van brandend zand.

De wereld brandt terwijl Nederland zich druk maakt over het stijgende water. Hoor de heren Moyo, Nkomo en Ndlovu koren op Hans Theessink's molen zingen! Liedjes over 9/11, Mugabe en Zimbabwe (I was just a boy back in the eighties/ When the Graceland tour hit our land) en Katrina bevatten allemaal die onverwoestbare hoop die in deze subtiel minimaal volledig vormgegeven blues (ga daar maar eens aan staan als je geen Theessink of Cooder heet!) vooral klinkt uit tekst en koor. Het kan dan ook geen toeval zijn dat Theessink juist deze woorden van de eenvoudige diepdenker uit de vorige eeuw, die misschien wel de Vraag Der Vragen vormen, aanhaalt:

I thought I heard Blind Willie Johnson sing

What is the soul of a man

Hoe schitterend van toon en aard ook, toch komt Slow Train in compositorisch opzicht wat tekort. Niet veel overigens, en het mag zeker niet als een gebrek aan klasse worden gelezen, maar echt opkijken is er niet bij. Even denken we dat hij en zijn band aan het eind van When Luther Played The Blues (welke Luther bedoelt hij toch?) een weinig naast de rails zullen gaan spelen, maar nee, daar stopt het liedje al weer. Laat er echter geen misverstand over bestaan: als we hier bij Hanx drie sterren uitdelen, dan bedoelen we een zeven op de schaal van tien. En een zeven, die had u vroeger graag gehaald voor uw wiskundetoets... Nog belangrijker is dat we van deze plaat houden. En dat laat zich eigenlijk niet in sterren uitdrukken.

Wim Boluijt